

Til § 37.

Medens fredningsplanerne hidtil i henhold til § 35 har skullet godkendes af overfredningsnævnet foreslås her, at det fremtidig bliver ministeren, der skal godkende disse planer.

§'ens øvrige bestemmelser indeholder i forhold til den gældende § 35 og § 36 de ændringer, at selve fredningsplansservitutten i henhold til *stk. 2* lempes således, at der ikke længere kræves tilladelse til sådanne forandringer i tilstanden i de af planerne omfattede områder, som skyldes dyrkningsmæssige ændringer inden for sædvanlig land- eller skovbrugsdrift; endvidere har man forenklet den nuværende procedure, hvorefter en grundejer skal anke et afslag fra fredningsplanudvalget og først efter afgørelsen af denne anke (ved fredningsankenævnene) kan kræve rejst fredningssag, idet det i *stk. 4* foreslås, at ejeren direkte over for fredningsplanudvalget, hvis der er meddelt afslag på en anmodning om tilladelse efter *stk. 2*, kan kræve, at fredningsplanudvalget rejser fredningssag.

Til § 38. Randplaner.

Randplaner vil inden for fredningsplanlægningen udgøre et nyt institut, der svarer til byudviklingslovgivningens yderzoner. Randplaner skal ligesom fredningsplaner godkendes af ministeren. I henhold til *stk. 3* gælder de højst i 15 år, idet der dog efter *stk. 5* er en mulighed for en forlængelse af gyldigheden. Deres retsvirkninger er i øvrigt, jfr. *stk. 4* som fredningsplanernes, jfr. forslaget § 37, *stk. 2*. Formålet med randplanerne er, at der vil være forbundet betydelige problemer med afgrænsningen på længere sigt af naturparkerne, og at der derfor er behov for, at man inden for en periode kan få lejlighed til nærmere at overveje denne afgrænsning, jfr. herom nærmere betænkningen s. 86.

Til § 39.

Medens grundejerne for så vidt angår de af randplanerne omfattede arealer ikke kan kræve rejst fredningssag ved eventuelle afslag fra fredningsplanudvalgene, er de efter § 39 berettiget til erstatning for en værdinædgang for ejendommen. Erstatningen, der i henhold til *stk. 2* betales af statskassen, fastsættes som efter byreguleringslovens regler.

Til § 40.

Forbudsbestemmelsen svarer til den gældende lovs § 35, *stk. 2*.

Til kap. V.

Naturfredningslovens § 9 pålægger enhver offentlig myndighed en almindelig meddelelsespligt om

påtænkte byggeforetagender eller andre foranstaltninger, som skønnes at ville gribe forstyrrende ind i den bestående tilstand på de i §§ 1 og 2 nævnte områder. Hertil er knyttet en særlig procesbestemmelse, hvorefter fredningsnævnet ved en foreløbig kendelse kan bestemme, at den pågældende foranstaltning skal stilles i bero indtil videre helt eller delvis. Specielt vedrørende projekter til veje og el-ledninger og andre lignende anlæg er det antaget i praksis, at § 9 indeholder et krav om fredningsmyndighedernes godkendelse af projektet.

Spørgsmålet om samarbejde mellem naturfredningsmyndighederne og andre offentlige myndigheder og om fredningsmyndighedernes indflydelse på forskellige former for anlæg i det åbne land har været genstand for en nærmere undersøgelse af naturfredningskommissionen, jfr. specielt kapitlerne VIII om veje, IX om el-anlæg, X om udnyttelse af råstoffer i jorden (grus m. v.), XI om andre offentlige og private anlæg. Kommissionens overvejelser er resulteret i de i kap. V, betænkningen s. 410-411, foreslåede bestemmelser, der i det væsentlige er fulgt i de neden for anførte forslag.

Til § 41.

Bestemmelsen er ny.
Betænkning s. 150 og 187.

Til § 42.

Bestemmelsen er ny.
Betænkning s. 187-88.

Stk. 1 tilkendegiver, at alle offentlige anlæg skal placeres og udformes således, at de ikke i unødigt grad virker skæmmende i landskabet. Begrebet offentlige anlæg omfatter såvel statslige som kommunale anlæg samt anlæg foretaget af el-selskaber, koncessionerede virksomheder m. v. Anlæg forstås meget vidt som omfattende enhver form for byggeri, vejanlæg, spildevandsanlæg, placering af lossepladser, regulering af søer og vandløb, inddæmninger fra søterritoriet m. v.

Stk. 2. I henhold til den gældende lovs § 9 er der fastsat en almindelig meddelelsespligt for hele landet. Efter forslaget kræves kun godkendelse i det omfang, det bestemmes af ministeren for kulturelle anliggender med tilslutning af den eller de ministre, hvorunder de pågældende anlægsarbejder hører.

Med denne bestemmelse tilsigtes bl. a. at fremme et samarbejde mellem fredningsmyndighederne og vedkommende anlægsmyndighed. Da dette først og fremmest er et planlægningsanliggende, er der foreslået en anmeldelse til ministeren eller fredningsplanudvalget i stedet for til fredningsnævnet.